

Denne Karantæneanstalt var ogsaa foreslaaet anlagt ifjor i Henhold til de Bestemmelser, der gjælde for at sikkre sig imod Indførelse af Pest, men Thinget gif da ikke ind derpaa, fordi Besøftningerne forekom os altsfor enormt store. Nu er Summen ganstke viist sat lidt ned, men det er overordentlig lidt; Beløbet er omtrent det samme, idet de Autoriteter, som Ministeren har henvendt sig til, har ment ikke at kunne bygge Anstalten billigere. Udvalget har lige saa lidt iaar som ifjor følt sig opfordret til at gaa ind paa en saa stor Bevilling i et Diemed, som maaste aldrig nogenstunde bliver praktisk, og man har derfor ogsaa iaar undladt at tiltræde Forslaget. Men der er i Udvalget blevet fremsat den Tanke, at det kunde maaste være muligt til en saadan Karantæneanstalt, naar den engang skulde vise sig at være nødvendig, at benytte de fornylig opfundne saakaldte Døckerste Filttelte. Hvorvidt dette kan lade sig gjøre eller ikke, er Noget, som vi selvfølgelig ikke kunne have nogen begrundet Dom om; men jeg har udtalt det her for at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed derpaa, og for at Ministeren, hvis det skulde kunne lade sig gjøre, da kan gjøre Stridt i saa Henseende. — Der er ikke noget Endringsforslag til § 27, som ikke er tiltraadt af Udvalget. Der er vel et Forslag paa Finantsloven, som Udvalget ikke har tiltraadt endnu, men har udsat til 3die Behandling, nemlig vedrørende en Bevilling til Udvikelsen af en Embedsholig i Vendsyssel, men saavidt jeg veed, er det Ministersens Hensigt at tage Dette Forslag tilbage, saa der vil derfor ikke være nogen Anledning for mig til nu at komme ind derpaa.

Justitsministeren og Ministeren for Island (Melleman): Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremkom med, først høre med Hensyn til Sygepleiersejagen, at Grunden til, at jeg har antaget, at man kunde forsvare at anvende en Del af Beløbet til at sætte Kommunerne istand til at engagere og holde til Benyttelse Sygepleierster, som vare uddannede andetsteds, er den, at jeg har ment, at det dog var det væsentligste Diemed med Foranstaltningen at faae denne Institution i Gang og faae godt begyndt, saaledes at den kunde siges at have vundet nogen Indgang hos Befolkningen, og i Begyndelsen af Finantsaaret, efterat Bevillingen var givet, faae det egentlig ud til, at den kun vilde blive temmelig lidet benyttet. Det var først efter en fornyet Beskjendtgjørelse og Opfordring om at indkomme med Ansøgninger, at man faae sig istand til at anvende den største

Del af Beløbet, og derved førtes man naturlig til at være mindre nøieseende med Betingelserne, thi jeg tror nemlig, at Enhver, der er en Ven af selve Tanken, og tror, at det vil være i Befolkningens Interesse, om denne Sygepleierse-Institution vandt Indgang i Landet, vil erkjende, at det var meget uheldigt, om det første Forsøg skulde, om jeg maa udtrykke mig saa, gjøre Fiasko, hvilket jo vel vilde være Tilfældet, om man ikke var istand til at opbruge mere end Trediebelen eller knap Halvdelen af Bevillingen. Dette kunde let fortolkes saaledes, at det havde viist sig, at der ikke var Trang til en saadan Understøttelse. Derfor har jeg i Begyndelsen af Institutionens Indførelse som sagt troet, at det kunde forsvares at lægge mindre strenge Forordninger til Grund. Nu antager jeg, at denne Sag har vundet en saadan Indgang, at det vil være muligt for Fremtiden at holde strengere paa, at det kun er til Uddannelse af Sygepleierster, at Pengene bevilges, og at man nu ikke vil udsætte sig for, at Sagen falder tilbage igjen til Intetbetydning, eller at Interessen for den tabes. Jeg skal derfor stræbe efter at anvende Bevillingen for næste Aar paa den Maade, at der i det Hele taget kun gives Understøttelse til Uddannelse af Sygepleierster, og jeg vil da haabe, at der kommer saa mange Andragender ind, at vi kunne faae Bevillingen brugt; thi det er, som sagt, af den Slags Bevillinger, som der ikke er noget rart ved at spare Noget af. — Hvad dernæst angaar Bemærkningen til § 26 og særlig angaaende Karantæneanstalten, som skal opføres i Henhold til Bestemmelserne i den nye Karantænelov, skal jeg bemærke, at jeg kan saa godt forstaa, at man trykker sig ved at gjøre saa store Udgifter til en Anstalt, der jo efter almindelig Sandsynlighedsberegning maaste ikke vil finde Anvendelse i lang Tid; men paa den anden Side maa man overfor dette Hensyn dog ogsaa afveie det innaadelige Ansvar, der vilde være forbunden med, at denne Anstalt ikke var tilstede, dersom Ulykken skulde indtræde. I den Henseende er det jo ikke saa godt at spaa eller sige noget Bestemt om Fremtiden. Der kan ofte paa dette Gebet ske Ting, som Ingen har ventet. Jeg tror, at Enhver, som lætter sig tilbage til den Tid, vil erkjende, at man f. Ex. i 1829 neppe tænkte sig det muligt, at en saadan Invasion af en Sygdom som Kølæraen skulde finde Sted i Europa, som dog virkelig fandt Sted det næste Aar. Altsaa, sikker kan man ikke være, om man end erkjender, at Sandsynligheden er fjern, og derfor staar overfor den naturlige Utilbøielighed, som der er til at give Penge ud til Noget, som staar som sandsynligvis unbt-